

המתפללים, נתפרנס הדבר אף למאחרים וינזעו לשם, ומה גם שאין האבלים והציבור מתפללים תוך הבית אלא באחל בחוץ ונרגש הדבר לעוברים ותשבים. ע"ע עליל אות ב' ד"ה א":

גדרולה מזו מבואר בספר תהלה לדוד סימן רס"ח אות י"ג, ובמנחת שבת סימן ע"ז סק"ב, ובשות' מנהת יצחק חלק י' סימן כ"א, שאם כל הציבור או רובם של המתפללים בבית הכנסת אחת, עברו להתפלל ביום אחר (או להפנוי רוץ מהאה ברוחבה של עיר), עריכים לומר שם ברכיה טען שבע עופי" שאי איזו מקום קבוע לתפילה, משום דשייך ברכיה טען שבע עופי" שאי איזו מקום קבעו בתפילה, המשם דשייך התחם שפיר טעםם דמאחרים, כמו שהובאו דבריהם בפסק תשובות סימן רס"ח דף מ"ה אות ב', ובashi ישראלי פרק ל"ו סעיף לח"ד ר"ז שס"ז. והמודובר שם בשבת אחת בלבד, כל שכן בנדון ודין שחן ארבע שבתות. וע"ע שות' איגרות משה ח"ד מאורח חיים סימן ס"ט אות ג': **ומסתברא** דברי הא"י גוננא אפילו בשבת הראשונה שבתון השבעה עריכים לומר אותה שם, עכ"פ כאשר גמרו בಡעתם לקבוע מקום שם שבתות הללו, לפי שrok דידייהם וקרובייהם באים לחתפלל שם. ומה שכבתה בשו"ע המקוצר שם, לא מירי באבלים, אלא ציבור סתם שבכוו להם מקום. אי נמי זטנ"ה שכבתה, אויל הינו כמה חדשם. והכל תלוי בישיקול דעת לפ"י העניין:

ב. נראה כי אכן כתוב מהרי"ץ בשוו"ת פעהת ציריך ח"ג סימן ס' שהמתפללים בתידים עם חברותם ומפורסם לעם שמתפללים שם "תמיד בקביעות", אין ספק עריכים לאמרה יעוש. ודברי הט"ז סימן רס"ח סק"ח שהביא ממנה לדרירות, שאוטם שהולכים לירידים וקובעים שם "ימים" יש לאמרה יעוש, איינו סותר זהה. שם כל באין היריד מתפללים באותו מקום. וכן בתורת חכם ושושנת המלך שהעלו מסקנת מהרי"ץ לדינא, כתבו בלשונו דלעיל:

אך אין לומר כי ימים דנקט הט"ז הינו שנה, כדאשכחן (בראשית כ"ד, נ"ה) תשב הנערה אתנו ימים" או שעוד וכראיתא בכתובות דף נ"ז ע"ב. כי לפי האמת בתחום בטורי והב"ז איזה ימים", וכן העתק הבאר היטב ס"ק י"א והמשנה ברורה ס"ק כ"ד. ומהרי"ץ שדרילג תיבת זו (וכן בכתיק') לאו בדוקא הוא אלא נתכוון לקוצר במובן. וצריך להלך עליל. כלעד לפום ריחטה. ושוזר כי אכן בש"ע הגר"ז סימן רס"ח סעיף ט"ז מתברר שהבין כוונת הט"ז טקובעים ביריד כמה שבאות, ונמשכו אחורי הקיצש"ע סימן ע"ז סעיף ז' וקצתו השלחן סימן ע"ז סעיף ה'. וביאר בשות' מנהת יצחק הילק עשרי סימן כ"א ד"ה וכ"מ, שאי אפשר לומר שכונת הט"ז בדוקא כמה ימים, שהלא גם בבית אבלים קבועים עכ"פ לכמה ימים ומאי שנא התם שאין אומרים, אלא על כחדין שכונתו כמה שבאות יעוש. לפי מה שהקדמן יש להלך דרשני יריד שבאים שם כל הנמצאים במקום, משא"כ בבית אבלים שאינם אנשים קבועים, וע"ע لكمן זאת ג' דאה"ע כשהוגרו ביהכ"ג

ובאים הכלם לחתפלל אצל ציריך לומר ברכיה מעין שבת: **ומכל** מקום ברור שחלילה לעשות מחלוקת ח"ז, על פתרמא דנא, אלא ברכיה נועם והאמת והשלום אהבו. ובפרט שלדעת המקובלים אומרים אותה אפילו במקום שאינו קבע כמכא בכי החיים שם סק"ג ושתאר אחרים, וכן דעת האรหות חיים (והלכות אבל ד"ה והמנגן) הובא בשות' מהROL"ח סימן קכ"ב:

מסקנא: אין לומר ברכיה מעין שבת בבית האבלים, עופי" שמתפללים שם ארבע שבתות רציפות. וכ"ה המנהה:

ג. בהמשן לתשובי דלעיל, נשאלתי האם שונה הדין במקורה מיוחד כאשר קרה במקומות, שכלי ציבור בבית הכנסת שמתפללים בה האבלים, שהם בעשרות איש, באו לחתפלל אצל האבלים ארבע שבתות רציפות, ונגרו בכלל זה את ביהכ"ג (וכambil בשהלון ערדון המקוצר סימן קפ"ז אמעע סעיף ז' שהדבר מותר), ולא עד אלא שעשו שם אבל מוחדר לצורך התפלות:

והנה אמר נכון הדבר וכי הא"י גוננא שניי, וצריך לומר שם ברכיה מעין שבת, דזיל בתר טעם ובמו שכתבתה (לעיל אות א') שהדבר תלוי בשיקול הדעת לפי העניין. ובין שהוקבעה שם תפילה ציבור

א. **אודות** השאלה שארע במחנה-קדושים שמתפללים אצל האבלים בלאי שבתות ומוציאין תוך שלושים, רחיינו מלבד בשבת שבתון השבעה עוד שלוש שבתות רציפות, ויש מי שטען עריכים לומר שם שהעלית יש בשלהן הערדון המקוצר הלכות תפילות שבתון סימן נ"ח סעיף ט' שאין אומרים אותה בבית אבל, ואם קבעו מקום להחתפלל בעשרה ומזנ"ה יש לאומה ע"כ, והבוני מה שדוקא במקומות שמתפללים שם רק תוך השבעה, אך המתפללים שם ארבע שבתות יש לאמרה, ורק על דעתה:

ולמעשה מהוג העלים שלא לאמרה גם באופנים אלו, וכן דעתו העני נוטה, דזיל בתר טעם שנטקה נטקה בשליל המתהרים לבא ומהשש מוקים כדיין, ואין המתהרים באים אלא למוקמות קבועים לתפילה שבתות הללו, לפי שrok דידייהם וקרובייהם באים לחתפלל שם. ומה שכבתה בשו"ע המקוצר שם, לא מירי באבלים, אלא ציבור סתם שבכוו להם מקום. אי נמי זטנ"ה שכבתה, אויל הינו כמה חדשם.

ובכן תלוי בישיקול דעת לפ"י העניין:

ב. נראה כי אכן כתוב מהרי"ץ בשוו"ת פעהת ציריך ח"ג סימן ס' שהמתפללים בתידים עם חברותם ומפורסם לעם שמתפללים שם "תמיד בקביעות", אין ספק עריכים לאמרה יעוש. ודברי הט"ז סימן רס"ח סק"ח שהביא ממנה לדרירות, שאוטם שהולכים לירידים וקובעים שם "ימים" יש לאמרה יעוש, איינו סותר זהה. שם כל באין היריד מתפללים באותו מקום. וכן בתורת חכם ושושנת המלך שהעלו מסקנת מהרי"ץ לדינא, כתבו בלשונו דלעיל:

אך אין לומר כי ימים דנקט הט"ז הינו שנה, כדאשכחן (בראשית כ"ד, נ"ה) תשב הנערה אתנו ימים" או שעוד וכראיתא בכתובות דף נ"ז ע"ב. כי לפי האמת בתחום בטורי והב"ז איזה ימים", וכן העתק הבאר היטב ס"ק י"א והמשנה ברורה ס"ק כ"ד. ומהרי"ץ שדרילג תיבת זו (וכן בכתיק') לאו בדוקא הוא אלא נתכוון לקוצר במובן. וצריך להלך עליל. כלעד לפום ריחטה. ושוזר כי אכן בש"ע הגר"ז סימן רס"ח סעיף ט"ז מתברר שהבין כוונת הט"ז טקובעים ביריד כמה שבאות, ונמשכו אחורי הקיצש"ע סימן ע"ז סעיף ז' וקצתו השלחן סימן ע"ז סעיף ה'. וביאר בשות' מנהת יצחק הילק עשרי סימן כ"א ד"ה וכ"מ, שאי אפשר לומר שכונת הט"ז בדוקא כמה ימים, שהלא גם בבית אבלים קבועים עכ"פ לכמה ימים ומאי שנא התם שאין אומרים, אלא על כחדין שכונתו כמה שבאות יעוש. לפי מה שהקדמן יש להלך דרשני יריד שבאים שם כל הנמצאים במקום, משא"כ בבית אבל ד"ה והמנגן) הובא בשות' מהROL"ח סימן קכ"ב:

מסקנא: אין לומר ברכיה מעין שבת בבית האבלים, עופי" שמתפללים שם ארבע שבתות רציפות. וכ"ה המנהה:

ג. בהמשן לתשובי דלעיל, נשאלתי האם שונה הדין במקורה מיוחד כאשר קרה במקומות, שכלי ציבור בבית הכנסת שמתפללים בה האבלים, שהם בעשרות איש, באו לחתפלל אצל האבלים ארבע שבתות רציפות, ונגרו בכלל זה את ביהכ"ג (וכambil בשהלון ערדון המקוצר סימן קפ"ז אמעע סעיף ז' שהדבר מותר), ולא עד אלא שעשו שם אבל מוחדר לצורך התפלות:

והנה אמר נכון הדבר וכי הא"י גוננא שניי, וצריך לומר שם ברכיה מעין שבת, דזיל בתר טעם ובמו שכתבתה (לעיל אות א') שהדבר תלוי בשיקול הדעת לפי העניין. ובין שהוקבעה שם תפילה ציבור